

על הגבעה הנישאה תחת עץ הזון רבען לו קרפדייל. ערוו שהצחים מקרני המשמש נותר בו אך שמן ידרקרק. חירך מודשן עונג בסוך על פניו הרחבות, מקריך לעצמו מין זמר צפראדיי מוגיע. מעט לעת היה פוקח עין, שולח את לשונו בחטף ולוכד יתוש ביש-מלול שדרכו נקלעה אל צילו של הזון הזון. הקרפדייל נשא את את פניו והשקיף בנחת על הגבעות השקאות אשר לרגלות הגבעה הנישאה. בחיק הגבעות תחת עץ הליבנה נחה גם הביצה השוקטת. מימה חלקים כראוי מלוטש ופרחי הנופר צפים בה ללא ניע ככתמי שם שצובים על גבי שיש ידרקרק. קרפדייל אהב את הגבעות הרגניות. הוא אהב את הביצה השקטה, ושאל את ליבו כי כך יהיה לימים רבים. שב והניה הקרפדייל את ראשו ועצם את עיניו בחיק מגוון.

למרגלות הגבעה בקהל זמזום עז ריחפה לה במרץ רב שכונתי, דברת הדבש הקטנה. היא הגה סביב הגבעה הלווק וסבוב, הלווק וסבוב, עיניה השחורות נעוצות במבט נוקב בקרפדייל הרודום, המתחמס להאנטו בקרני המשם הקיצית. מידיע פעם בחוגה סביבו הייתה מגביה עף, משקיפה בדאגה סביב אל המרחבם הגדולים, ולפתע אוספת את כנפייה הכהולות-ירוקות וצוללות בזומות מכוון אל עץ הזון, עוקצת המשונן שלוחה הכן לפנים, כמאימת להחריד את מנוחתו של קרפדייל הזונה.

אך הוא לא נוע ולא צע, עיניו עצומות ומוחיכו הרחב לא נגרע ولو כזית.

עוד يوم ככל הימים בגבעות האיזומרגד.

והנה קול משק כנפים ברומו. לא משק הנשר הווא, ולא משק הדבורה, כי אם משק כנפי הионаה המגיעה אל גבעות האיזומרגד מהרי המורה הרחוקים. הינשוף הזון פכח את עיניו הגדולות "אין זו כי אם הионаה הזונה הא" - הרהר הינשוף הזון. "ואין בלבבי הספק כי שדר השוב נושא היא במקורה, עם הארץ הגדול אשר בהרי המורה". נירע הינשוף את כנפיו העייפות ונאנח "אכן הגיע העת, ויש להתעורר. ברוי לי כי בפקודת הארץ, שוב יקראוני לננס את אסיפת הגבעות כבראונה". שוב תקום מהומה, שוב תכונה, שוב טרונית ותאניה. כל אלה ישטפו את הגבעות בעטרה. ואני... כבר זקנתי וויפמי מכל אלה... האוכל לשאת את רחש האסיפה ואת משאה הכלב זו אך הפעם?..."

## פרק שני - הטוענים לבתר וכל היתר

ענף עץ החורוב נרעד קלות עת נחתה עליו הדוכיפת. "ינשוף נכבד! הionaה הזונה הגיעה לגבעה הנישאה והוועה..." "נו, כן ידעת גם ידעת" - השיב הינשוף וקולו נרגן "הגיעה העת לאסוף את כל דרי הגבעות אל קר הדשא, כאן בעמק ליד המעיין, כי בשלתי הקוץ עם תום מלאה הירח יהולט מי יזכה לשבת תחת עץ הזון על הגבעה הנישאה". הדוכיפת גידודה את ציצית ראהה בתימTHON - "אכן, כי כן הוא הדבר, ואיך?..." "מורי וחוש! החזקי את דרי הגבעות! קראי לטענים לכתה, וקראי גם לכל התר..." "לא אדע, מי ומיבטוענים..." - קרפדייל הדוכיפת. "אללה אלה הם אשר יבאו" - אמר הינשוף. "קרפדייל וצפראדייל הביצה כבר שמעו את דבר הionaה אצל עץ הזון. עופי אל הכוורות בערגות עלי הדטבה וקראי לשכונתי, וחברותיה הדביריות. ומשם אל החורש לכוי וקראי לkokיה המהדות, ולאפרוחיה המאווצים. דרי אל הגיא, והזמןינו את כלב הגישוש הקדמוני, את הזאב כסוף-הזונב ועימו את להקת הזאים הכתולים. המשיכי אל נחל דגי האסלמן והודיע לדביבון הנהלים האדמדם. ולבסוף צאי אל שdot השלף והבייא את הג'ירף הממנוף ועמו את עדן מרעדיו. בדרך לשוב, עברו דרך דרי הצאן והזמני את הכבשים התמות המאמינות בטוב". הדוכיפת פרשה את כנפייה "עכרי!" - קרא הינשוף. "עדך הקהיל וההמן. קראי גם לאדרננות ולשועלם, לנמלים ולפרפרים, להפרפרות לצבאים ולציפוריו השיר. אך שמי ליבך, והיזהרי בסיבורך, כי את הפס המודיע אין להזמין. הסוס איטו בן-הגבעות כי אם בן-המרחבים. זר הוא לגבעות האיזומרגד, וגף כי בעצם לב הגבעות הקים אורחות לסיחיו, בהן הם אינם אלא רק קוני-דעת ואורחות. מהרי, מהרי לך וועפוי!". נירע הינשוף יצא לדרך כחץ שלוח. "תמהני, והיה עם שוק המהומה, מי הוא זה אשר יזכה לשבת תחת עץ הזון? האם עוף- השמיים? האם יוצר בן-מים? האם בן-ארבע-רגליים? ואולי בן-דבש זרין כנפים?..."

\*\*\*

(בפרק הבא יסופר מה המחלוקת בין שכונתי לקרפדייל, מה טען הכלב הקדמוני אל מול הג'ירף הממנוף, מה עניינה של kokיה המהדות אצל בוגה הנחרות החרוץ, מה בפי הכבשים המאמינות ודביבון הנהלים האדמדם. יסופר גם על קשרים וידידים, הכל כיאה לאגדת ילדים.)

\*\*\*